

[Anna Westergaard.]

en Dom kan afslaa, naar den Myndighed, som den er rettet til, finder, at Sagen drejer sig om en politisk Forbrydelse eller en strafbar Handling, som er begaaet for at fremme et politisk Formaal, idet der dog i Artikel 7 er gjort den Undtagelse, at den ikke gælder for Sager, der falder ind under den Retsforfølgning, som i Danmark og Norge for Tiden finder Sted i Anledning af Krigen 1939—45 mod dem, der er skyldige i Forræderi eller anden landsskadelig Virksomhed i Henhold til Efterkrigslovgivningen.

Konventionen finder, jeg mener naturligvis, ogsaa Anvendelse paa Afgørelser for Tiden før dens Ikrafttræden.

Som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget har der fra svensk Side været rejst Spørgsmaal om et videregaaende fællesnordisk Retsfællesskab, et Spørgsmaal, som man dog for Tiden ikke har ment kunde løses.

Det foreliggende Lovforslag er et Skridt paa Vejen, og det maa haabes, at det senere vil være muligt at komme videre frem. Det vilde være ønskeligt ikke at tabe dette Maal af Sigte under Hensyn til den store Overensstemmelse i Retsopfattelse og Straffesystem, som findes mellem de tre nordiske Lande. Enhver Tilnærmelse paa dette Felt mellem de tre nordiske Lande maa hilses med Glæde, ikke mindst i disse Tider, da Fællesskabet mellem Landene i Norden har større Betydning end nogen Sinde før.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg takker de ærede Ordførere for den velvillige Modtagelse, som dette lille Lovforslag har faaet. Efter de Udtalelser, som er faldet, er der ikke Anledning for mig til at gøre ret mange Bemærkninger.

Ordføreren for Det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Malchau, gjorde en Bemærkning i Anledning af, at Konventionen kun omfattede de tre af de nordiske Lande, Danmark, Norge og Sverige. Jeg er ikke i Stand til at give nogen historisk Redegørelse for, hvorfor det er saadan, men jeg kunde tænke mig, at denne Begrænsning hænger sammen med, at de Forhandlinger, som har ført til denne Konvention, fandt Sted i Aaret 1946, da rent faktisk Muligheden for en Forbindelse med de to øvrige nordiske Lande var saadan, at man vel ikke har villet udsætte denne Sags Fremme under Hensyn til Trafik- og andre Vanskeligheder, som bestod for Forbindel-

sen. Det har vel derved ogsaa spillet en Rolle, at man netop fra norsk og fra dansk Side har lagt Vægt paa saa hurtigt som muligt at skaffe den Hjemmel, som her gives, for særlig at kunne gennemtvinge Fuldbrydelsen af norske og danske Værnemagerafgørelser for det Tilfælde, at Værdier, som skulde tjene til Dækning, er søgt forstukket i et andet af de tre Lande.

Til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti vil jeg yderligere sige, at jeg godt forstaar, at man rent umiddelbart standser ved Artikel 8, men jeg er ogsaa enig med den ærede Ordfører i, at ret beset er der slet ikke Tale om nogen tilbagevirkende Kraft. Det samme blev ogsaa bemærket af den ærede Ordfører for Det radikale Venstre (Anna Westergaard). Det drejer sig ikke om at statuere nogen Retsvirkning med tilbagevirkende Kraft. Det drejer sig alene om, at den Fuldbrydelse af en allerede afsagt Kendelse eller Dom, som nu møjssommeligt maa søges ved en ny Retsforfølgning i et fremmed Land, for Danmarks Vedkommende i Norge eller Sverige, men under saadanne Forhold, at selve den materielle Retsafgørelse vil blive lagt til Grund, skal simplificeres, saa at Fuldbrydelsen kan ske umiddelbart.

I øvrigt giver, som jeg sagde før, de Bemærkninger, som er fremsat, mig ikke Anledning til at tilføje yderligere, og jeg gentager min Tak for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget.

Elmquist: I Anledning af den konservative Ordførers Bemærkning om, hvorfor de andre Lande ikke var med i dette Arbejde, finder jeg Grund til i Tilslutning til den højtærede Ministers Udtalelser at bemærke, at Forholdet laa saaledes i 1946, at man paabegyndte det Samarbejde, man paa de rent juridiske Omraader tog op mellem de nordiske Lande, alene med Norge og Sverige. Det gjaldt f. Eks. det Arbejde, der blev taget op i Foraaret 1946 med at genoptage det fællesnordiske Lovgivningsarbejde paa den civile Lovgivnings Omraade. Efter at man paa dette Omraade var blevet enig om en fællesnordisk Arbejdsplan for de tre nordiske Lande, skete der siden det, at man ogsaa henvendte sig til de andre nordiske Lande og fik deres Tilslutning til dette Arbejde, og jeg gaar ud fra, at man maa kunne gaa frem paa samme Maade i den foreliggende Sag, saa at man nu, da Konventionen er indgaaet mellem de tre Lande, undersøger, om ikke de andre to nordiske Lande har Interesse i